

Sygn. akt IV Ka 713/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSA Andrzej Szawel

Sędziowie SO Ireneusz Grodek (spr.)

SO Tomasz Ignaczak

Protokolant Agnieszka Olczyk

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim Janusza Omyły

po rozpoznaniu w dniu 21 stycznia 2014 roku

sprawy **K. K.**

oskarżonego z art. 178a§2 kk i art. 244 kk w zw. z art. 11§2 kk

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Bełchatowie

z dnia 30 października 2013 roku sygn. akt II K 1071/13

na podstawie art. 437 § 2 kpk i art. 438 pkt 2 kpk **uchyla zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego K. K. i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Bełchatowie.**

Sygn. akt IV Ka 713 / 13

UZASADNIENIE

K. K. oskarżony został o to, że w dniu 30 lipca 2013 r. o godz. 19.10 w B., ul. (...), na drodze publicznej nie zastosował się do prawomocnie orzeczonego wyroku Sądu Rejonowego w Bełchatowie w sprawie II K 1516 / 12, zakazującego kierowania rowerami po drogach publicznych, strefach ruchu i w strefach zamieszkania na czas jednego roku, jechał jako kierujący rowerem będąc w stanie nietrzeźwości 0,69 mg / l alkoholu w wydychanym powietrzu, tj. o czyn z art. 178a § 2 kk i art. 244 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

Wyrokiem z dnia 30 października 2013 r. w sprawie II K 1071 / 13 Sąd Rejonowy w Bełchatowie:

1. oskarżonego uznał winnym zarzuconego czynu wyczerpującego dyspozycję art. 178a § 2 kk i art. 244 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 244 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 35 § 1 kk wymierzył mu kartę 10 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie;
2. na podstawie art. 42 § 2 kk w zw. z art. 43 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia rowerów po drogach publicznych, w strefie zamieszkania i w strefie ruchu na okres 3 lat;
3. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 180 złotych tytułem opłaty i 90 złotych tytułem zwrotu wydatków.

Powyższy wyrok w całości na korzyść oskarżonego zaskarżył prokurator, podnosząc zarzuty:

- obrazy przepisów postępowania mającej wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 343 § 7 kpk i art. 335 § 1 kpk, polegającą na uwzględnieniu wniosku o dobrowolne poddanie się karze bez przeprowadzenia rozprawy w sytuacji, gdy sprawa winna być rozpoznawana na zasadach ogólnych;

- przepisów prawa materialnego – art. 244 kk i art. 58 § 3 kk – polegającej na wymierzeniu kary ograniczenia wolności na podstawie art. 244 kk w sytuacji, gdy nie przewiduje jej sankcja zawarta w tym przepisie, a jednocześnie bez zastosowania w podstawie prawnej wymiaru kary art. 58 § 3 kk.

W konkluzji prokurator wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Bełchatowie do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Podniesione przez prokuratora zarzuty są zasadne.

Orzekając w trybie określonym w art. 335 § 1 kpk Sąd I instancji jest związany wnioskiem prokuratora załączonym do aktu oskarżenia. Związanie to nie jest bezwzględne o tyle, że jeśli sąd dostrzeże potrzebę uzupełnienia, bądź zmiany takiego wniosku, może wystąpić wobec stron ze stosowną inicjatywą, uprzedzając je, że w proponowanym kształcie wniosek może zostać nieuwzględniony, a sprawa zostanie skierowana na rozprawę. Innymi słowy, jeśli Sąd uzyska co do tego – na wyznaczonym w trybie art. 343 § 5 kpk posiedzeniu – ich zgodę, to wówczas, uwzględniając ów wniosek w zmodyfikowanej treści, może nadal wydać wyrok bez przeprowadzenia rozprawy. W przeciwnym razie ma obowiązek albo wydać orzeczenie zgodne z wnioskiem, albo – jeśli uzna, iż nie zachodzą ku temu warunki – postąpić zgodnie z nakazem określonym w przepisie art. 343 § 7 kpk i skierować sprawę na rozprawę.

W niniejszej sprawie uzgodnienia poczynione przez oskarżonego i prokuratora obejmowały wymierzenie K. K.kary 10 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania pracy na cele społeczne w rozmiarze 30 godzin co miesiąc. Takiej też treści wniosek dołączono do aktu oskarżenia. Tymczasem Sąd I instancji, bez uzgodnień ze stronami, dokonał samodzielnej korekty tego wniosku, wydając na posiedzeniu wyrok, w którym orzekł karę ograniczenia wolności co prawda w rozmiarze 10 miesięcy, ale z obowiązkiem wykonywania pracy po 20 godzin co miesiąc, przez co dopuścił się obrazy art. 343 § 7 kpk w zw. z art. 335 § 1 kpk. Bez zgody stron było to niedopuszczalne, w związku z czym zaskarżone orzeczenie należało uchylić w całości z przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania. Usunięcie przez Sąd Rejonowy choćby jednego elementu porozumienia zawartego przez oskarżonego z prokuratorem powoduje upadek całego porozumienia, a w konsekwencji, także całego wyroku (konieczność uchylenia go w całości – por. wyrok Sądu Najwyższego - Izba Karna z 2007-06-05, II KK 33/07, Opubl: Legalis).

Oczywiście trafnym jest także drugi z zarzutów podniesionych w apelacji – w sytuacji, gdy sankcja art. 244 kk nie przewiduje kary ograniczenia wolności, jej orzeczenie byłoby możliwe dopiero przy zastosowaniu art. 58 § 3 kk.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy kwestie te winien mieć na uwadze. Nadto musi uwzględnić zmianę stanu prawnego związanego z kwalifikowaniem czynów polegających na kierowaniu pojazdami innymi, niż mechaniczne (zatem również rowerami) po drogach publicznych w kategoriach wykroczenia. Na mocy art. 2 pkt 3 ppkt a) oraz art. 12 pkt 3 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw, od dnia 9 listopada 2013 r., czyny te stanowią już nie przestępstwo, lecz wykroczenie stypizowane w art. 87 § 1a kw. Oznacza to, że przy ponownym orzekaniu Sąd Rejonowy będzie miał obowiązek stosowania ustawy nowej, skoro przepisy dotychczas obowiązujące nie są dla sprawcy względniejsze w rozumieniu art. 4 § 1 kk. Niezależnie jednak od konieczności kwalifikowania jazdy rowerem po drodze publicznej w stanie nietrzeźwości w kategoriach wykroczenia, w sytuacji, gdy kierujący naruszy jednocześnie orzeczony przez sąd zakaz prowadzenia pojazdów, nadal dopuszcza się on jednego czynu (por. wyrok Sądu Najwyższego dnia 5 stycznia 2011-01-05, IV KK 291 / 10, opubl. Legalis). Przyjąć należy, iż wówczas czyn ten wyczerpuje zarówno znamiona przestępstwa z art. 244 kk, jak i wykroczenia z art. 87 § 1a kw. W takiej sytuacji zastosowanie znajdzie reguła zawarta w

art. 10 § 1 zd. 1 kw, wedle której, jeżeli czyn będący wykroczeniem wyczerpuje zarazem znamiona przestępstwa, orzeka się za przestępstwo i za wykroczenie, z tym, że jeżeli orzeczono za przestępstwo i za wykroczenie karę lub środek karny tego samego rodzaju, wykonuje się surowszą karę lub środek karny.

Jeżeli nie dojdzie do modyfikacji wniosku załączonego do aktu oskarżenia z uwzględnieniem powyższej zmiany stanu prawnego, sprawę należy skierować na rozprawę do rozpoznania na zasadach ogólnych.